

bank, som måtte overtage finansieringen af eksportørens kreditgivning over for udlandet og den dermed forbundne risiko.

Efter lovforslaget åbnes der endvidere mulighed for at *udvide transfereringsgarantiernes risikodækning*, således at denne omfatter tab, der måtte opstå i forbindelse med, at en her i landet meddelt udførselstilladelse tilbagekaldes, eller at der indføres eksportforbud for de til udlandet solgte varer. Risikoen for, at sådanne tab bliver aktuelle, er vel ringe, og hovedmotivet for at foretage denne udvidelse er da også, at tilsvarende regler findes i visse andre landes ordninger.

Efter forslaget vil der blive klar hjemmel til at yde forsikring i forbindelse med forretninger, hvor den danske eksportør er underleverandør til et udenlandsk firma, der har kontrakten med den endelige køber, og hvor betalingen til den danske eksportør er betinget af, at hovedleverandøren opnår betaling fra den endelige køber.

En enkelt ændring af loven er af indskrænkende karakter, idet det foreslås, at *den hidtil bestående adgang til at forsikre mod tab i forbindelse med reklamefremstød i udlandet udgår* af loven. Der har blandt danske eksportører været meget ringe interesse for denne bestemmelse. Hertil kommer, at der er tale om foranstaltninger, der er lidet egnede til forsikringsmæssig behandling, hvorimod de passer bedre ind i lovens bestemmelser om tilskud til eksportfremmende foranstaltninger af kollektiv karakter.“

Efter at have omtalt nogle ændringer, som var foreslået i eksportkreditrådets sammensætning, omtalte ministeren, at rammen for eksportkreditrådets samlede garantiydelse foresloges sat op fra 2½ til 3 milliarder kr., en udvidelse, som havde sin begrundelse i, at garantiansvaret efterhånden var nået op på 2,2 milliarder kr. og havde en fortsat stigende tendens. (Beløbet var i 1960-loven fastsat til 1½ milliard kr., men forhøjedes ved love af 21. februar 1962 og 13. marts 1963 til henholdsvis 2 og 2½ milliard kr.).

„Bestemmelserne i forslagets § 11 om eksport- og produktivitetsfremmende foranstaltninger er“ — udtalte ministeren videre — „ændret i forhold til lovens § 12, således at man opnår en forenkling af lovteksten. Der er ikke herved tilsigtet nogen ændring af den fulgte praksis. Denne del af lovens område blev i 1962 grundigt gennemgået af et folketingsudvalg, der var nedsat i forbindelse med en ændring af loven. De principper, der er indeholdt i udvalgets beretning af 12. april 1962, danner grundlaget for den praksis, der i den forløbne tid er fulgt, og som det er hensigten fortsat at følge. Jeg skal i øvrigt om administrationen af lovens § 12 henvise til de årlige beretninger, som er tilstillet folketinget.

Endelig er lovens straffebestemmelse ændret, således at den ikke længere er begrænset til forhold i forbindelse med indgivelse af ansøgning til eksportkreditrådet, men tager sigte på hele lovens område.“

I nogle afsluttende bemærkninger gjorde ministeren nærmere